

Scénář k rozhlasové nahrávce o životě Františka Humlera

Nahrávku pořídily dne 8. 2. 2020 pod vedením Mgr. Jaroslava Tarase
žákyně Gymnázia Jihlava:

Kateřina Čermáková

Anna Hájková

Amélie Jarošová

Zita Krotká

Sandra Soukup

Pan Humler se narodil 23. září 1928 v Jihlavě, jako druhorozený syn vojáka Františka Humlera a Žofie Humlerové. Své rané dětství prožil ve vojenských domech v areálu jihlavské staré nemocnice a později se rodina přestěhovala do městských domů na Jiráskově ulici. Za války byli vystěhováni do prostých bytů na dvoře proti nemocnici.

(čas 2:17 – 2:31)

„Tam bylo třeba šest partají nahoře nás bylo, dole byly dvě partaje. Pro šest partají tam byl jeden vodovod, ten byl na chodbě a čtyři záchody vedle sebe, ty suchý, žádný splachování.“

Poté co pan Humler dochodil Základní školu T.G. Masaryka, pokračoval ve studiu na gymnáziu, které ovšem za války nacisté zavřeli. Po uzavření škol musel pan Humler začít jako každý člověk pracovat. To ho přivedlo do Příseky, kde strávil i své dětství.

(čas 13:36 – 13:49)

“Byla to paráda, jezdil jsem s koněma, to bylo moje. V létě třeba bylo teplo a oni tam byli na polích a sváželo se obilí, tak jsme to kočím vzali a hupli na to. Bylo tam několik rybníků, a tak jsme do toho většího rybníku jsme šli plavit koně.”

Když nacisté ke konci války hnali dobytek do Jihlavy, tak jim pomáhali známí pana Humlera z Příseky. Když došli na Pančavu, rozehnali dobytek na louky. Oni mezitím šli do lesa a našli tam německou zbraň panzerfaust

(čas 23:24 – 23:48)

„Ta nálož tam nebyla, ten jeden to prohlížel, jak se tam koukal na to měřidlo, tak to takhle povídá tomu druhému: „Hele, já tě zastřelím,“ a zmáčkl to. Tam nebyl ten náboj jenom ta nálož toho prachu, to vylítlo a ustřelilo mu to nohu ne úplně.“

Nehoda měla naštěstí dobrý konec.

Po konci války dostudoval gymnázium. Studium se neobešlo bez úsměvných situací, na které pan Humler dodnes rád vzpomíná. V divoké poválečné době sice nepatřil pan Humler mezi problémové žáky, ale vynikal svojí svérázností, kterou dokazuje vzpomínka na profesora latiny.

(čas 46:58-47:22)

„On byl malý, tak musel na mně zdola, poklepal mi na rameno: „Laudámus - buďte pochválen nebo něco takového“. Já na něho z vrchu tak koukám, poklepal sem mu na rameno a povídám laudámus. teď ta třída vyjevená on taky zaražený. No ale nebylo z toho vůbec nic.“

Po dokončení studií začal pracovat v Jihlavanu a následně pokračoval v Motorpalu, kde dělal cenaře a potkal se zde i se svojí budoucí manželkou. Za vlády komunistické strany nepociťoval pan Humler v práci výraznější postihy, výjimkou byly finanční odměny na konci roku. Jedině zde se projevilo, že pan Humler nebyl členem komunistické strany a byl zapsaný jako věřící, protože byl v dětství pokřtěný.

(čas 57:21-57:55)

„Já jedinej jsem nebyl v tom svazu přátel, oni mně tam jako cpali. A pak mi vždycky říkal náměstek. „Nezlob se.“ Jak dávali odměny vždycky. „Já ti nemůžu nic dát, protože víš.“ No on to byl komunista taky, ale on byl takový férový. Tak já jsem teda nedostal tu odměnu a čert to vem.“

Události roku 1968, následné normalizace a pádu komunismu v roce 1989 se pana Humlera dotýkaly pouze okrajově. Sice s komunistickým režimem názorově nesouhlasil, ale neměl potřebu svůj názor veřejně projevovat.

(čas 1:11:17-1:11:42)

„ ...já jsem s těma komunistama nikdy nic neměl, vždycky jsem byl proti, i když ne nějak veřejně, abych, bře sem si říkal, tak přeci nebudu blbec, řeknu tohle, nic z toho nemám, na co? Tak potřeba to nepodporovat to, ale tohle já jsem nebyl jako takovej vodvazník, a neznal jsem takový vokolo mě.“

Na závěr nám pan Humler řekl své prosté poselství.

(čas 1:48:23 – 1:49:34)

„ ... poselství já nejsem žádnéj svatej. No jo tak, ať se máme dobře, ať jsme všichni zdraví, to je poselství, který by se splnilo, tak by to bylo fajn. No co do života potřebuješ, hlavně zdraví, protože kdybys byla chytrá, jak hejno vopic, tak když budeš marod a chcíplá, tak je to naprd. Udržovat si zdraví a rozum, mít rozum taky, mít takový, nebejt jako tak hejno takovejch vobyčejnech, ne vobyčejnej, takový ``hh, hh`` a prd. Trochu taky přemejšlet, nemusí toho bejt moc, protože to mládí to se musí trochu vybouřit. Ale vybouřit tak jemně, ne aby to byly hromy, blesky, jo, protože to pak ty rodiče jsou z toho k zbláznění. Ale tak rozumně, vědět vodkud, vocat' pocat', to je tak únosný, ...“